

## Hồi 77

# Long Thủ Kiếm Luyện Thành Xuất Đạo Giữa Trùng Lâm Tái Ngộ Nguyệt Hoa

**S**au khi trở lại nhà thu dọn ít đồ đạc vào một tay nải, cả hai bên nhau lên đường với lòng quyết cùng nhau tâm đầu hiệp lực tầm thù rửa hận cho gia đình.

Một ngày đi đường vẫn chưa ra khỏi sơn khu, nơi nào có sơn thôn thì bọn họ mới nghỉ lại ăn uống qua loa, rồi lên đường ngay.

Bấy giờ trời đã xế bóng, Đồng Thiên Kỳ ngược mắt nhìn trời như một thói quen cố hữu lắm lắm :

- Trời thật chóng tối...

Bạch Vân Phụng tựa người bên chàng, âu yếm nói :

- Vượt qua ngọn núi trước mặt nữa là ra khỏi khu rừng núi này.

Đồng Thiên Kỳ suy nghĩ nhanh, rồi nói:

- Có lẽ trước lúc mặt trời lặn hẳn thì chúng ta đến được sơn trấn, nàng phải nghỉ cho lại sức, ngày mai...

Chàng chưa nói hết, đột nhiên trong đuôi mắt phát hiện điều gì, lắc đầu thay đổi câu nói :

- Có lẽ trước lúc mặt trời lặn, chúng ta không ra khỏi đây.

Bạch Vân Phụng nghe người yêu đột nhiên thay đổi câu nói thì ngược mắt nhìn chàng, ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy ?

Đồng Thiên Kỳ cười diềm nhiên chỉ tay lên ngọn núi trước mặt nói :

- Nàng nhìn lên mà xem ?

Bạch Vân Phụng ngược mắt nhìn lên dãy núi, rồi thuận hướng quay nhìn một vòng mới hay có đến bảy tám ngọn tinh kỳ màu hồng từ nhiều hướng, mà mũi cờ đều chìa về hướng bọn họ.

Bạch Vân Phụng nhú mày hỏi :

- Bọn người nào vậy ?

- Lát nữa chúng ta sẽ biết ngay.

Vân Phụng vẫn hỏi :

- Chẳng lẽ bọn người này biết trước chúng ta ngang qua đây, cho nên mới bày bố sẵn trận thế ?

- Ủm, hẳn phải vậy !

- Làm sao bây giờ ?

Đồng Thiên Kỳ bật cười nhìn người yêu lúnh quýnh, hỏi :

- Nàng sợ à ?

Bạch Vân Phụng lay mạnh tay chàng cười nói :

- Chàng không sợ gì cả, thì em cũng không sợ.

- Tốt, vậy thì chúng ta cứ ngồi xuống nghỉ chốc lát.

Nói rồi kéo nàng ngồi xuống dưới một góc cây bên đường.

Bọn họ vừa ngồi xuống, tám ngọn hồng ký đột nhiên chia thẳng lên trời một cái rồi nhất loạt chia mũi về hướng bọn họ như cũ

Ước chừng tuần trà trôi qua, chung quanh bọn Đồng Thiên Kỳ cách chừng năm trượng, đột nhiên khởi lên một tiếng hú dài như hiệu lệnh, rồi lập tức có đến ba mươi gã đại hán nhảy ra.

Bạch Vân Phụng thấy vậy bản năng khiến nàng định đứng bật dậy, thế nhưng Đồng Thiên Kỳ đã kéo nàng ngồi im, cứ nhìn thấy chàng bình chân như vại, không chút hoảng loạn thì nàng cũng trấn định lại được tinh thần.

Lúc này từ hướng bên kia bờ suối một lão già cất giọng oang oang hạ lệnh :

- Rút binh khí !

Một loạt tiếng binh khí rút ra khỏi vỏ, bọn Đồng Thiên Kỳ vẫn như không nghe thấy gì, điều này có lẽ khiến cho bọn người vừa kéo đến bị bất ngờ nên đã thấy người nào cũng ngơ ngác nhìn nhau.

Lão già thấy vậy, khuôn mặt từ bạc trắng biến thành đỏ gấc vì tức giận, hét lớn :

- Để ta lên !

Ba mươi gã đại hán nghe vậy cũng sấn lên thủ thế chuẩn bị ra tay, nhưng đúng lúc ấy một tiếng quát lớn:

- Ngừng tay !

Chẳng những ba mươi tay đại hán, mà ngay cả lão già năm mươi kia, vừa nghe giọng quát này tựa như nghe thánh lệnh, lập tức đứng nghiêm túc cúi đầu.

Bạch Vân Phụng kinh ngạc đưa mắt tìm nhìn về hướng vừa phát ra tiếng quát, chỉ thấy đi trước là hai lão già trạc tuổi bảy mươi tóc trắng như cước, tiếp đó thêm một lão

già khác tuổi ngoài bát tuần, rồi bốn nữ nhân thân thể trắng kiệu gánh một chiếc kiệu trúc xuất hiện. Trước rèm kiệu thêu hình trăng lưỡi liềm, vừa nhìn thấy Bạch Vân Phụng chợt hiểu ra, buột miệng la lên :

- Thì ra là Nguyệt Hoa hội chủ !

Đồng Thiên Kỳ vừa nhìn thấy hai lão già xuất hiện thì biết ngay là Nguyệt Hoa phu nhân đến, vì hai lão già kia chính là trong bốn vị sứ giả mà đã thiệt mạng hai người. Nhưng lão già tuổi bát tuần kia thì chàng chưa thấy qua.

Bấy giờ đã nghe từ trong kiệu phát ra :

- Giở rèm !

Hai ả hầu đứng trước liềm vén rèm hoa lên, Nguyệt Hoa phu nhân cúi thấp đầu bước ra khỏi kiệu, hướng về phía Đồng Thiên Kỳ hơi nghiêng người chào, rồi cười tươi nói :

- Mấy tháng không gặp, tiểu huynh đệ anh phong vẫn như cũ, thực khiến người ta tâm hỷ.

Đồng Thiên Kỳ từ từ đứng lên, khách khí chào lại :

- Nguyệt Hoa phu nhân, chúng ta hôm nay lại trùng phùng.

Nguyệt Hoa phu nhân cười tự nhiên nói:

- Chẳng phải sao ? Chúng ta chia tay cũng không phải là ngắn !

Nói cười tươi tắn tự nhiên cứ như là bằng hữu lâu ngày gặp lại.

Bạch Vân Phụng cảm thấy cay cay trong lòng, đột nhiên cũng đứng phất dậy.

Làm như bị bất ngờ, Nguyệt Hoa phu nhân "Oái" lên một tiếng, nói :

- Tiểu huynh đệ mấy tháng không gặp nhau, người làm sao lại có được một vị tiểu cô nương xinh như hoa ngọc theo bên mình vậy ?

Hai lão già vằng trán nhú lại chừng như không măn ý, nhưng tuyệt nhiên chẳng dám mở lời.

Đồng Thiên Kỳ mặt không biểu hiện, chỉ lạnh giọng nói thẳng:

- Nguyệt hoa phu nhân, người và ta chớ phải lăm lờ, người định động thủ thế nào thì cứ hạ lệnh!

Nguyệt Hoa phu nhân mặt không chút nộ, vẫn cười tươi :

- Chẳng lẽ chúng ta hễ gặp mặt là phải động thủ ?

- Hừ, đây là lần cuối cùng !

- Ô, làm sao biết được ?

- Vì ngày hôm nay là ngày cuối cùng của người trên thế gian !

Nguyệt Hoa phu nhân cất tiếng cười lạnh lạnh :

- Tiểu huynh đệ, người sao tự tin đến thế hử ?

Tiếng cười vụt tắt, bà ta quét mắt nhìn hai lão già một cái, rồi tiếp tục nói :

- Nói vậy chẳng lẽ võ công của người hôm nay khác xa với lần trước trên Vạn Thánh Đảo ? Hắc hắc... Nếu quả thực như vậy thì tiểu huynh đệ người từ nay không tìm ra được đối thủ trên võ lâm đương đại.

Một trong hai lão già mặt đen như đất nổi nghe vậy thì tức giận, ánh mắt long lên, sải bước tiến lên trước một bước, lớn giọng :

- Phu nhân, tại sao lại đề cao hãnh để tăng chí khí của hãn, mà lại tự diệt uy phong của mình ? Chẳng lẽ phu nhân quên mục đích của chúng ta hôm nay đến đây là gì ?

Nguyệt Hoa phu nhân mặt phẫn hơi biến sắc, trầm giọng nói :

- Vậy thì làm gì bây giờ ?

Lão già mặt đen không chút do dự, nói :

- Cứ hành động đúng như kế hoạch.

Sắc mặt Nguyệt Hoa phu nhân sa sầm lại :

- Nói vậy cả Nguyệt Hoa hội này là người làm chủ ?

Vừa nghe thấy vậy, lão già mặt đen đang hùng hùng hổ hổ tự hồ như quả bóng xẹp hơi, cúi đầu đứng nghiêm, nói :

- Lão phu thề chết với lòng trung, nào dám nghịch thượng.

Nguyệt Hoa phu nhân sắc mặt hòa hoãn trở lại, nói :

- Ta không trách người vượt quá trách nhiệm, chỉ lo người không phải là đối thủ của Đồng Thiên Kỳ.

Lão già nghe vậy thì khí tiết trong người lại trở lên, cao giọng nghiêm túc nói:

- Lão phu tung hoành ngang dọc trên giang hồ mấy mươi năm không biết sợ ai, chỉ cần phu nhân hạ lệnh thì lão phu có chết cũng sẽ lấy mạng hãn.

- Chết không nói, chỉ là...

Không đợi Nguyệt Hoa phu nhân nói xong, lão già mặt đen tiếp :

- Tính tình lão phu nóng nảy thô lỗ, nhưng không khi nào quên mục đích chúng ta đến đây, trước khi mục đích chưa đạt được lão phu khi nào chấp nhận khoan tay?

Thấy lão cương quyết mà trung trinh, Nguyệt Hoa phu nhân ngẫm thử dài rồi nói:

- Cũng được, nhưng phải hai người cùng liên thủ.

Lão già mặt đen mặt đỏ gay lên, hậm hực :

- Trong vòng trăm chiêu nếu lão phu không lấy được mạng tên tiểu tử này, thì xin đem đầu chịu tội.

Dứt lời, không đợi Nguyệt Hoa phu nhân nói thêm tiếng thứ hai, thân hình lão ta tợ phi tiễn vọt qua khỏi con suối nhỏ chỉ mặt Thiên Kỳ quát lớn :

- Tiểu tử, mau ra đây ta hỏi tội.

Đồng Thiên Kỳ Cười thản nhiên hỏi lại:

- Tôn giá phải chăng là Hắc kiều trong "Trường Bạch Nhị Kiều ?

Lão già mặt đen nghe Thiên Kỳ kêu đích danh mình ra thì đắc ý cười lên kha kha nói :

- Đã biết được đại danh của lão phu thì kể như người cũng có mắt đấy, thông minh tý nữa thì khỏi phải lão phu ra tay, có vậy mới tránh nếm khổ đau !

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói tự nhiên :

- Đồng mõ và người thân trong bốn gia vốn không có dây mơ rễ má gì với tôn giá !

Hắc Kiều nghe thế chỉ nghĩ là Đồng Thiên Kỳ đã khiếp sợ, lại càng cười tợn :

- Ha ha ha... Đồng Thiên Kỳ, người như đã biết danh "Nhị Kiều" thì hẳn cũng phải biết tình trạng của Nhị Kiều xưa nay chỉ hỏi mục đích bất vấn thân sơ.

- Ô, tôn giá dẫn thân gia nhập Nhật Nguyệt Bang hẳn thăng quan hưởng lộc ?

- Hắc hắc... Tiểu tử, người chỉ đoán đúng một nửa.

Lão già thứ hai cùng xuất hiện một lần mặt trắng như bột, lúc này như lơ đi không để ý đến Nguyệt Hoa phu nhân, chạy đến nói:

- Lão Nhị, người làm nhải với hắc làm gì hử?

Hắc Kiều nghe vậy chỉ liếc nhanh đại ca mình một cái rồi chỉ về phía Đồng Thiên Kỳ, hét lớn :

- Tiểu tử, người còn chưa qua đây chịu trói, đợi gì chứ ?

Đồng Thiên Kỳ mặt lạnh danh lại :

- Đồng mõ còn chờ nghe lý do thứ hai của tôn giá.

- Hắc hắc... Tiểu tử, người sao nghĩ đơn giản vậy ? Điều này lão phu không muốn nói ra, thì người chớ tưởng sẽ biết được.

Đồng Thiên Kỳ nhếch môi cười nhạt, nói :

- Người nghĩ đơn giản quyết không phải là Đồng mõ mà chính là tôn giá, thứ nhất tôn giá cứ tưởng Đồng mõ uy khiếp trước đại danh của Trường Bạch Nhị Kiều, thứ nhì tôn giá cứ tưởng Đồng mõ không biết mục đích đến đây của các người.

- Hừ, người không sợ, sao không dám đến đây ?

Mặt Đồng Thiên Kỳ lạnh như băng, phút chốc sát cơ ẩn hiện, nói :

- Đồng mõ còn chưa đến là vì căn bản Đồng mõ nghĩ với người không hề thù oán, nhưng hiện tại thì đã khác, người có bỏ mạng cũng chỉ vì mục đích người đến đây !

Nguyệt Hoa phu nhân nghe vậy đã giật mình, thế nhưng không biểu hiện ra ngoài mặt, giọng lạnh lạnh :

- Tiểu huynh đệ, người biết mục đích chúng ta đến đây ư ?

Từ từ cho tay vào trong áo, đột nhiên chàng rút phất ra, đưa cuộn da sơn dương vàng rộm lên cao, nói :

- Chính là vì "Long Thủ kiếm pháp" này.

Bao nhiêu cặp mắt phút chốc đổ dồn trên cánh tay phải của Thiên Kỳ, nếu như những ánh mắt có đủ hấp lực thì có lẽ những ánh mắt tham lam kia đã xé toang cuộn da dê ra rồi..

Vẻ tham lam trong ánh mắt Nguyệt Hoa phu nhân trong chốc lát liền bị nét khùng hoảng che lấp, bởi vì cuộn da dê trong tay chàng đúng là pho "Long Thủ kiếm pháp" mà người trên võ lâm đều mơ tưởng. Chỉ có điều lúc này nằm gọn trong tay Đồng Thiên Kỳ, thì chẳng khác gì tẩm thiên mệnh lệnh phù..

Nguyệt Hoa phu nhân tự dừng cử bước đến bên tai lão già, rồi thấp giọng nói với "Thôn Ngục Hống" :

- Chuẩn bị rút !.

Thôn Ngục Hống ngơ ngác nhìn bà ta, mơ hồ nói :

- Sao ? Đó... Không phải thật ư ?

Nguyệt Hoa phu nhân trầm giọng nói:

- Đích thị là thật..

- Vậy sao tự nhiên lại...

-Ồ, chúng ta đến chậm mất rồi, pho Long Thủ kiếm pháp trong tay Đồng Thiên Kỳ giờ đây chẳng khác gì chiếc "Thiên mệnh lệnh phù".

Thôn Ngục Hống vẫn không hiểu :

- Chúng ta đông người thế này !...

- Nhưng Đồng Thiên Kỳ cũng không phải chỉ một mình.

- Bọn chúng chỉ có hai người ?

Nguyệt Hoa phu nhân chừng như không kiên nhẫn được :

- Tuy là hai, nhưng chính là "Long Thủ, Phụng Vỹ" song kiếm hợp bích.

Chùng như nghe ra hiểu vấn đề, thế nhưng Thôn Ngục Hống nhìn thấy pho kiếm phổ trên tay Đồng Thiên Kỳ thì không đành đoạn từ bỏ, quay nhìn Nguyệt Hoa phu nhân thấp giọng nói :

- Long Thủ, Phụng Vũ, song kiếm hợp bích quả thực có uy lực đáng sợ vậy sao ?

Nguyệt Hoa phu nhân nặng nề gật đầu:

- Đến Tứ Lão mà vẫn còn sợ hãi hai pho kiếm này hợp bích, huống gì chúng ta.

Tuy ta chưa hề nhìn thấy uy lực của nó thế nào, nhưng chẳng lẽ lấy tính mạng ra để thử ?

- Phu nhân, nhưng... có lẽ chúng chưa luyện thành, nếu chúng ta bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này thì không tiếc lắm sao ?

Nguyệt Hoa phu nhân vốn cơ trí hơn người, làm việc gì cũng đắn đo cẩn thận, nhưng lúc này bị Thôn Ngục Hống nói một câu như vậy thì lòng tham lập tức trỗi dậy trở lại, ậm ừ một tiếng nói :

- Được, vậy thì chúng ta thử xem hư thực thế nào ?

Lúc này Đồng Thiên Kỳ đã hạ tay xuống, nhìn lão già mặt đen nói :

- Tôn giá đã nhìn thấy mặt của mình rồi chứ ?

Hắc Kiêu không làm chủ được nuốt một bụm nước bọt, vừa định khai khẩu đáp lại, bỗng nhiên từ xa ngoài hai mươi trượng, trên mỏm núi một giọng nói sang sảng vọng lại :

- Ha ha ha... Lâm địch bình tĩnh, liệu sự như thần, Đồng công tử quả là võ lâm kỳ tài đời nay.

Đồng Thiên Kỳ vừa nghe giọng người này đã giật mình, quay đầu nhìn liền thấy một lão già có đến thất tuần, mặt trắng mắt dài, mũi khoằm tai vểnh, chỉ nhìn cũng đủ biết đó là con người nham hiểm.

Hai bên lão già là hai thanh niên, đó chính là Kim Giáp Long và Ngân Giáp Long.

Nguyệt Hoa phu nhân và Hắc Bạch Nhị Kiêu mặt cũng biến sắc, có lẽ họ không ngờ người này còn sống đến bây giờ.

Nguyệt Hoa phu nhân đảo nhanh đôi nhãn châu nhìn toàn trường như lượng sức, rồi cất tiếng cười khanh khách nói :

- Cữu biệt nhiều năm, không ngờ Du huynh vẫn an khang mạnh khỏe đáng mừng lắm lắm !

Bạch diện lão nhân cất tiếng cười bình nhiên, nói :

- Phu nhân sáng lập Nguyệt Hoa hội nhiều năm tiếng tăm không nhỏ, những tưởng sớm được hoàn thưởng, Đồng Thiên Kỳ trên Đào Hoa Đảo có sao không thấy đến ?

Vừa nghe câu này Nguyệt Hoa phu nhân biết lão ta kích lại mối hận trong lòng Đồng Thiên Kỳ, bà ta cười nhạt nói :

- Người trong cuộc thì Đồng công tử thừa tường tình mọi việc, Du huynh nhiều lời vậy chẳng thấy phí hơi sao ?

Bạch diện lão nhân cười điềm nhiên, nói:

- Nói thế, tình cảnh của phu nhân hôm nay là vô cùng nguy hiểm ?

Nguyệt Hoa phu nhân cười lạnh lùng :

- Không đúng vậy sao ? May mắn là Du huynh đến thật đúng lúc ?

-Ồ, phu nhân chớ hiểu lầm, lão phu hôm nay đến đây có mục đích riêng của mình. Nhưng phu nhân chẳng lẽ mục đích không phải là để trả món nợ năm xưa cho Đồng gia ?

Nguyệt Hoa phu nhân chuyển động nhãn châu nhìn nhanh Đồng Thiên Kỳ rồi đáp :

- Vừa khéo tương phản !

- Ừm, nhưng nếu mục đích chúng ta tương đồng thì có lẽ lão phu cùng nhị hài tử đây giúp phu nhân một tay.

Nguyệt Hoa phu nhân chẳng biết lão ta có ý lợi dụng mình giúp sức hay không, chỉ thấy mắt bà ta hơi sáng lên, nói :

- Nhưng tiểu muội cũng chưa biết mục đích đến đây của Du huynh ?

Bạch diện lão nhân vuốt râu cười ha hả nói thẳng :

- Nói thực, lão phu đến đây là vì pho "Long Thủ kiếm pháp"

Nguyệt Hoa phu nhân quét nhanh ánh mắt về hướng Đồng Thiên Kỳ, cười tự nhiên, nói :

- Mục đích của tiểu muội quả không tương đồng, thế nhưng... ở đây còn có nhị vị mục đích tương đồng với Du huynh.

Bạch diện lão nhân cười nói :

- Không biết là hai vị nào ?

Nguyệt Hoa phu nhân đưa nhanh mắt về hướng Hắc Bạch Nhị Kiều đầy ngụ ý, thế nhưng vẫn không lên tiếng.

Bạch diện lão nhân chỉ nhìn là đã hiểu, gật gù rồi nói :

- Nhị vị từ Trường Bạch đến đây hẳn quyết chí tất đắc ?

Bạch Kiêu khi ấy mới cười nhạt nói :

- Một vật khó ở hai chủ, không biết Du huynh có diệu pháp giải quyết nào ?

Bạch diện lão nhân cười lên kha khả, nói:

- Bạch huynh nói chí phải, theo ngu ý lão phu thì có hai cách.

- Hai cách nào ?

- Thứ nhất chúng ta trước hết quyết định xem ai hiện tại được quyền động thủ, thứ hai thì chúng ta hợp lực đoạt bảo vật vào tay, sau đó sẽ quyết định nó thuộc về ai ?

Bạch Kiêu chau mày suy nghĩ, rồi nói :

- Du huynh thấy cách nào hay nhất ? Mục đích chưa đạt mà mất hòa khí thì là hạ sách, không bằng hợp lực trước hết đắc thủ vẫn là thượng sách.

Hắc Kiêu chen vào nói :

- Lão phu cũng thấy cách thứ hai là hay nhất.

Bạch diện lão nhân ngậm cười nhạt trông bụng, đưa mắt nhìn Nguyệt Hoa phu nhân nói :

- Trong thuộc hạ của phu nhân không biết còn vị nào có cùng mục đích với lão phu không ?

Nguyệt Hoa phu nhân cười tươi đáp :

- Thủ hạ của tiểu muội đều nghe lệnh của tiểu muội, đương nhiên là không có ai cùng mục đích với Du huynh.

Bạch diện lão nhân vờ "ồ" một tiếng, rồi như hiểu ra, quay nhìn huynh đệ Hắc Bạch Nhị Kiêu nói :

- Lão phu vốn cẩn thận cho nên mới hỏi lời đáng cười này, mong nhị vị bằng hữu hải hà.

Bạch Kiêu cười điềm nhiên nói :

- Du huynh nói thật khéo.

-Ồ chẳng lẽ...

Bạch Kiêu cười nhạt cắt ngang ngay :

- Du huynh, chúng ta vốn sớm tối không cùng tồn tại, những chuyện trước mắt tạm gác lại, xin đi vào vấn đề chính chủ.

Bạch diện lão nhân nói :

- Bạch huynh nói thực đúng, lão phu và nhị vị tiểu tử xin vào đầu trận.

Nói rồi liền dẫn Ngân, Kim nhị Giáp xuống núi, chính lúc ấy từ đâu trên tiểu khê cách ngoài ba mươi trượng một giọng âm vang như chuông vọng lại :

- A Di Đà Phật, chư vị thí chủ xin mời !

- o O o -